

TANÍTÓ 2003 /ÁPR. (22. o.)

Másfajta gondolatok a számítógép használatának iskolai oktatásáról
(Nyílt levél Arató Csongornak)

Tisztelt Arató Csongor!

A „Tanító” 2003. januári számában olvashattuk gondolatait a számítógép kisiskoláskori használatának oktatásáról. Természetesen tökéletesen egyetértve azzal, hogy az elsősök legfontosabb tevékenysége a „mozgás, a kirándulás, az agyagozás, a színjátás, a zene, a tánc” - tehát a JÁTÉK (csupa nagybetűvel); azzal a megállapításával, miszerint a számítógép ebben az életkorban „kifejezetten káros”, vitába szállnék.

Soraiból úgy vettem ki, hogy személyes tapasztalatait „órákat a monitor előtt magányosan eltöltő, egérrel kattintgató” kisiskolások révén szerezte. Ez valóban szívszorító, szomorú látvány, amiért kizárólag mi, felnőttek vagyunk felelősek.

Én azonban olyan kisiskolásokról mesélnék Önnek, akik a monitor mellett 2-3 fős kis csoportokban izgatottan tervezgetnek, vitatkoznak, érvelnek, próbálkoznak, elgondolásaikat egymáshoz igazítják, a feladatokat egymás között felosztják, a közös cél érdekében kompromisszumokat kötnek, alkalmazkodnak, tolerálnak. Végül csillogó szemmel, büszkén mutatják egymásnak, s viszik haza napok (vagy hetek) erőfeszítéseinek gyümölcsét.

Mindezeket én is személyes tapasztalataim alapján írom, hiszen a tatabányai Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskolában 1990 óta **használjuk** elsőtől kezdve tanítványaimmal a számítógépet. Használjuk, de szó sincs arról, hogy oktatnánk annak használatát: a szükséges néhány billentyű funkcióját percek alatt megfigyelik.

A számítógép nálunk csak egy játék a sok közül az osztálykönyvtár, az autós szőnyeg, a mesesarok, a diavetítő, a barkácsasztal és a játékospolc mellett. Egy segítőtárs az írás, olvasás, a fogalmazás, a számolás, a szolmizálás nehéz mesterségének elsajátításában. Meggyőzésül hadd álljon itt egy példa, hogyan lehet a számítógépet – okosan alkalmazva – a készségfejlesztés szolgálatába állítani.

Andersen „*Borsószem hercegisasszony*”-át olvastuk a gyerekekkel. Jelmezeket, díszleteket készítettünk, majd előadtuk – sokféle „szereposztásban”. Miközben lerajzoltuk az „előadást”, valakinek eszébe jutott, hogy készítsünk mesekönyvet belőle.

Gondolatban felosztottuk a mesét 7 képre, az osztályt 7 csoportra. A képeknek megfelelően címetek írtam fel papírokra („A király bánata”, „Egy váratlan vendég”, ...stb.), majd minden csoport kihúzott egyet. Közösen

megtervezték, mi lesz a képen, és megfogalmaztak 2-3 mondatot róla. A címeket sorrendbe rendeztük, és minden csoport sorra előadta elképzelését, elgondolását. Így lényegében kész volt a mesekönyv tervezete.

Ezután a csapatok odaültek egy-egy géphez, és nagy gonddal elkészítették saját mesekönyv-oldalukat. (Az alkotáshoz a „Mesevilág” szoftvert használtuk, amelynek előnyeiről e lap hasábjain is már többször írtunk.) Miután mind a 7 elkészült, megnéztük egymás képecskéit, rövid kis szövegeit. Elvégeztük a javításokat – meghallgatva egymás jó tanácsait, észrevételeit –, majd kinyomtattuk a 7 oldalt. Összefűztük, és sokszorosítottuk. Délután mindenki elmélyülten színezte saját mesekönyvét, s ragyogva vitte haza az ajándékot.

Azóta negyedikesek lettek. Az osztálykönyvtár polcait megtöltötték a saját készítésű színezők, mesekönyvek. Volt olyan csoport, amely heteken át dolgoztatott saját történetén. Különösen a szövegeket szerették géppel írni, hiszen ügyetlen kis kezükkel az írásmunkák többszöri javítása fáradságos munka volt. Pedig gondolatuk, fantáziájuk szárnyalt. Az egyszerű kis szövegszerkesztő lehetővé tette a könnyű javítást, a mindig esztétikus külalakot. (Az egyik diszgráfiával küzdő kisfiú mind a mai napig szívesebben ír géppel.)

Mesélhetnék arról, hogyan zenélünk a gépekkel, hogy „tanítunk” nekik új dalokat. Vagy arról, milyen nagyszerűen alkalmazható a differenciálásban és az egyéni képességfejlesztésben.

A 13 év alatt számtalan csodálatos pillanatot éltem át tanítványaimmal együtt, amelyben segítőtársunk gyakran a számítógép volt.

Kedves Arató Csongor! Számtalan történetünk közül talán ez az egy is meggyőzte Önt arról, hogy a számítógép komplex tevékenységeinkbe jól illesztve bizony hasznos is lehet.

Tapasztalataimról többször írtam:

Tanító – 2002./január

Fejlesztő Pedagógia –

Inspiráció –

24ÓRA (Komárom-Esztergom megyei napilap) –

Üdvözlettel:

Pányiné Segesdi Nóra

Kőrösi Csoma Sándor Általános Iskola,

Tatabánya